

СОФІЯ.

Вый знаете, драга пріятелко, че азъ обычамъ отъ сѣ сърдце братовчеткѣтъ си; въобразете си колко ми е жалъ като ъ глѣдамъ тѣй лоша! Мигаръ е тя вече стара за да ся поправи?

УЧИТЕЛКА.

Не е стара, драга, но истина е, че тя ще види по-голѣмъ трудъ да ся поправи днесъ, отъ колкото вчера, и че ще бѣде за неѣ отъ день на день сѣ по-мѣчно. Прѣпорѣчвамъ на сичкы ви да ся молите Богу за неѣ, щото да ъ прѣобърне на добрѣ.

ГРОЗДАНА.

На радо сърдце, драга пріятелко; но може бы тя да ся кае сега за сичкыѣ глупости, които направи!

УЧИТЕЛКА.

Не; драгинко; азъ знаѣ туй; тя ся сега надува отъ голѣмство и ся мѣчи съ сичкѣтъ си силѣ за да ся покаже весела, защото си мысли че съ туй нейно поведеніе не е щела да мя знае за нищо, и за никакво, а при сичко туй близо ѣ е доплачъ. Горката дѣвойка! тя си мысли че мя наскърбява, и истина ми е жалъ, защото, тя сама себе си поврѣжда. А колкото за мене, която ся грыжамъ за неѣ само отъ любовь, ако да ѣ не бѣше голѣмството наранило душѣтъ, азъ щехъ да ѣ опростѣ отъ сѣ сърдце глупоститѣ, които ми каза; за туй азъ и немарѣ, нито ми причинява главоболіе; па ако ще, нека ми каже още сто пѣти, такыва глупости туй мя не поврѣжда. Събогомъ Госпожицы; жалъ ми е че туй ны смѣти,